

Mentre que a països com la Xina tenen un 9% creixement econòmic anual i les empreses traslladen plantes de producció cap allà, als Països Catalans cada cop es produeix una major disso- ciació social entre els que posseeixen els mitjans de producció i les persones que han de viure fent feinetes sense cobertura ni contracte, visquent de l'ajut social (cada cop més magre) o bé fent més d'una feina per tal de mantenir el nivell (ja de per si prou baix) de vida.

L'economia catalana ha canviat espectacularment els darrers anys. Poc tenen a veure els actuals sectors capdavanter en l'economia catalana amb els que fins fa poc més de vint anys eren els principals generadors de PIB. Si fins fa dues dècades la manufactura (amb el textil com a principal exponent), agricultura i automòbil eren els sectors més importants en aquest sentit, actualment només el sector automobilístic manté la seva importància en el conjunt de l'economia catalana, juntament amb nous sectors com la indústria química, el sector turístic i l'immobiliari, molt més dependents de transnacionals (químics), o conjunturals (com l'immobiliari). El resultat és una economia molt més dependent d'empreses estrangeres i depredadora amb el medi, que alhora està més enfocada vers les acumulacions financeres, que no generen riquesa real, aspectes que en qualsevol cas suposen el debilitament de sectors estratègics claus en la perspectiva d'uns Països Catalans independents.

Aquests canvis haguts en els darrers anys ens mostren la capacitat del Capital de condicionar i emmotllar les economies nacionals i quin és actualment el paper reservat per la divisió internacional del Treball per als Països Catalans.

Mentre que les Caixes han experimentat en el darrer any un creixement de l'actiu anual de 3-5% com a mínim (superior en les caixes de menor mida), el poder adquisitiu de les classes populars no para de retrocedir. Aquest creixement ha estat, principalment, a causa del sector creditici i, més darrerament, el negoci del finançament de segones residències. Els Països Catalans no són cap excepció, doncs, al fenomen de creixent domini del capital financer a nivell mundial. Caldrà veure en perspectiva a mig i llarg termini fins a quin punt el domini d'aquesta fracció, la financera, més genuïnament expansionista, depredadora i imperialista, és real per sobre de la fracció industrial. Enmig d'aquest panorama, d'una banda, de creixement continuat del benefici financer vinculat al negoci immobiliari i, de l'altra, d'empitjorament de les condicions de vida de les classes populars, s'ha sabut recentment que l'increment del preu de l'habitatge als Països Catalans en un any ha estat del 19% (vegeu informe sobre habitatge a www.endavant.org).

A nivell de la Unió Europea, el 3 de juliol es va saber que el govern d'Alemanya, l'economia capdavantera i més important de la UE, ha aprovat unes serioses reformes de l'Estat del benestar que entraran en vigor l'1 de gener de 2005. Malgrat el ja prou magre sistema de protecció social alemany, com en la majoria d'estats europeus que es troben en procés de desarticulació d'aquest conjunt de mesures de protecció social, les mesures aprovades suposaran l'obligatorietat d'acceptar feines de menor qualificació i haver de desplaçar-se grans distàncies sota risc de perdre en cas de no acceptar-se, importants quanties en la prestació d'atur.

Tots els estats europeus estan duent a terme actualment mesures encaminades a reduir les despeses sota el discurs neo-liberal d'increment de la taxa de guany a costa de reducció de despesa social. El cas alemany és especialment pre-

ocupant i significatiu pel paper polític-econòmic central que juga en el si de la UE, que suposarà de ben segur marcar tendència en els futurs passos. Podem veure com en un context, doncs, de major precarització i desprotecció de les classes populars, sobretot dones, joves i població immigrada, com cada cop gaudeixen de majors beneficis els sectors econòmics lligats a l'acumulació financera.

Als Països Catalans els casos més extrems d'aquesta situació es poden veure en l'explotació als camps de fruita de Ponent, en el sector de la construcció, donant lloc a protestes com la que sectors importants de la població immigrada han protagonitzat recentment (el tancament del 5 de juny a la Catedral de Barcelona i l'església del Pi com un dels casos més difosos darrerament) en reclamar per unes mínimes condicions salarials i de vida. En la mateixa línia, Endavant l'1 de maig va donar la veu d'alarma al País Valencià, denunciant el perill real en que es trobaven les empreses de sectors productius tradicionals i els seus llocs de treball corresponents. En un informe (vegeu www.endavant.org dintre la campanya "Capitalisme és Precarietat") entregat al President de la Cambra de Comerç de la província de València, Arturo Virosque, se li cominava a explicar la situació real de l'estructura productiva,

es denunciava el maquillatge de xifres i se l'exigia treure a la llum pública l'informe realitzat per tècnics de la Conselleria, on es mostrava "ferida de mort" part de la indústria local. En les darreres setmanes estem assistint perplexos a la caiguda de les exportacions fins un 30% respecte els mateixos mesos de l'any passat, el possible tancament de la firma tèxtil Sàez Merino (Lois) o l'estat de fallida de la coneguda Ferrys. Mentres tant Camps i el seu sèquit es dediquen suavitzar el constant degoteig de males notícies i acusar d'alarmistes als qui descriuen la situació amb els noms i cognoms que li corresponen.

El projecte que hem de bastir ha de passar indefugiblement per incorporar a la lluita pel control popular de l'economia i de la distribució a la nova població immigrada i per unes noves formes de producció de béns en que es tendeixi a superar l'economia monetària i es produeixi de manera planificada segons les necessitats de la població i no orientat vers la consecució de cada cop majors quotes de benefici privat.

2. Eleccions europees: deslegitimació d'un projecte imposat

Els resultats d'aquestes eleccions europees han mostrat una gran indiferència, a cops transformada en desconfiança o fins i tot rebuig actiu, per part de la població europea envers el projecte del gran Capital europeu: la Unió Europea.

L'abstenció al conjunt de la UE s'ha situat al voltant del 55%, assolint en diversos països més del 60% del cens, països entre els quals n'hi ha algun dels de nova incorporació.

La Unió Europea, aquest procés d'integració polític, econòmic i cultural a nivell europeu, és, cada cop més, vista com un projecte aliè a les classes populars europees, quant no un projecte imposat i contrari als interessos d'aquestes.

la Constitució europea estableix els estats com a únics subjectes de dret a la UE

Aquestes eleccions han confirmat la tendència que s'ha anat gestant i accentuant en els darrers anys en que cada cop un major nombre de ciutadans -es europees ha optat per

l'abstenció o el rebuig anti-sistema en el procés electoral per a escollir un Parlament tant allunyat de la població. Si el 1994 la participació a nivell de la Unió va ser del 56'8%, i el 1999 ja va arribar al 49'8%, ara el 2004 s'ha situat en una xifra tant baixa com el 45'5%.

Aquestes eleccions, a nivell d'estat espanyol, dins d'un encara més accentuat context de bi-polarització PP-PSOE, han suposat la continuïtat del PSOE com a força més votada. Tanmateix, i per bé que el PP ha quedat com a segona força fruit de la inèrcia electoral respecte a les eleccions del 13 de març passat, s'ha confirmat que el PP manté molts suports electorals i mecanismes d'influència política, i per tant possibilitats, per a continuar podent aspirar a mig termini a guanyar eleccions en aquest marc territorial.

L'abstenció ha estat un fenomen que ha castigat totes les formacions i ha deixat en quotes molt menors que respecte a les estatals totes i cadascuna de les formacions. CiU, amb la pèrdua de mig milió de vots respecte a les anteriors europees, ha estat la formació més castigada.

L'acumulació d'arbitrietats anti-democràtiques i l'escàs interès i la distància que hi ha entre la població i el Parlament de la UE s'apunten com una de les principals causes de l'abstenció. Aquesta percepció, cada cop més generalitzada, de moment no pot ser contrarestatada per part dels representants polítics de la Burgesia, malgrat l'enorme maquinària productora d'ideologia i alienació de la qual disposen els diferents estats de la UE. Els discursos de la "UE com la Història d'un èxit", "la UE com a procés pacífic d'integració natural dels pobles europeus", "un gran espai de llibertat i benestar"... que la indústria político-mediàtica destil·la, es veuen en gran mesura, si més no de moment, inútils per a contrarestar la impressió negativa que la majoria de la població europea té de la UE. Cada cop és major la percepció popular, doncs, que la UE és un projecte anti-democràtic i que menarà a un greu retrocés en la protecció i el reconeixement dels drets socials.

La UE és, de fet, un procés de reordenació interburgès. És la resposta del Capital per tal d'aconseguir d'incrementar la taxa de benefici, sota una triple actuació:

- 1) atacant i intentant reduir la resistència del Treball,
- 2) establint un referent monetari propi (l'Euro) que faci de contrapès al Dòlar, i
- 3) a través de l'expansió vers el sud-oest europeu, primer, i l'est europeu, posteriorment.

La Constitució Europea és la plas-
mació jurídica d'aquest procés.